

Ha házasságot kötnek, az ismerősök pénzadománnyal segítenek. Ha valaki meghal, ugyanúgy. Ezeket ki tudja, mióta. Az Egyház egyes szokásaiktól elzárta őket, valószínűleg ezért nem tolakodnak hozzánk. Viszont a Szentlélek több ezer évvel előbb erre irányította őket. Nagyon szép nézni. Én mindegyiket hittan nélkül is megkeresztelném. Jók a cselekedetek. Nincs káromlás, átok, gyalázás.

Most virít a kertemben a karácsonyi bokor, 27-28 cm piros virágja van. A teabokrok teljes virágzásban vannak. A teljes azaleák itt rózsanagyságút virítanak, piros erre iránnyitotta őket. Az évet 10 000 látogatóval zártuk. Megállanak és azt mondják: Melyli, magyarul így lehetne mondani: ez aztán szép! Én ültetek, locsolok, de Isten adja a teremtés titkának látását és örömet.

Minden percemet engesztelő szeretetből töltöm, így napjaim gyorsan múlnak, pedig 4-6 pár ruhát kell cserélni naponta, mert itt nagyon melegítve kapjuk a nap sugarakat. Két órát töltök az Oltáriszentség előtt, még a régi módra. Akik kitartanak, azoké lesz az új élet napja és a küzdelem bére, Jézusért tapossuk a nagypénteki napokat. Jézus is a halállal fizetett érte. A múltat tudjuk, a jó jövőt várjuk, cselekedeteink érdemeit a jó Mennyei Atya fizeti.

Fr. Ácsbolt János SJ

Kuanhsi, Hinschu Hsien, Taiwan 306

+

Egyik osztrák rendtársam, aki már húsz éve Chilében működik, szabadsága alatt egy vasárnap templomunkban a fő Istentiszteletet tartotta. Beszédében egy fiatal magyar pap, Pontyos Vendel áldozatos és önfeláldozó életét vázolta, mint az igazi hithirdető lelkület példaképét. (Lásd Szolgálat 14. sz.) Ő ismerte és többször meg is látogatta. A következőket mondta el róla.

Pontyos először a fővárosban lelkészkedett. Ő azonban misszionárius akart lenni. A szegény és elhagyatott indiánokhoz vágyott. Így került el a Chile déli részén fekvő Huar szigetre. Ezen a szigeten még ma sincs semmiféle kerek jármű. A szekereket is szántalpszerű tákolmányokon húzzák. Az éghajlat igen kellemetlen és egészségtelen. Tíz hónapon keresztül esős idő van. Szakácsnője, akit magával vitt, csak három hónapig bírta ki, aztán visszatért északra.

Vendel később a szigetről a kontinensre került, ahol nagyobb működési lehetősége volt. Itt is igen eredményesen működött, és több kápolnát épített a szétszórta élő lakosság részére. Az éghajlat azonban neki sem tett jót. Tüdőgyulladását kapott. Helikopterrel szállították a legközelebbi kórházba. Az osztrák atya többször járt ott nála. Egy alkalommal megkérdezte: „Miért választotta ezt az egészségtelen vidéket?” — „Misszionárius akartam lenni!” — volt a válasz. Betegségében meg is halt 1972. jan. 20-án. A püspök maga temette el Puerto Mont városában, s beszédében kiemelte nagy áldozatkészségét és igazi apostoli lelkületét.

Miután ez az atya ilyen lelkesen emlékezik meg az osztrák hívek előtt erről a buzgó magyar papról, gondolom, jó, ha mi honfitársai is tudunk életéről valamit.

Schrek Mihály SVD, St. Gabriel

MAGYAR NŐVÉREK LEVELEIBŐL

— Néha felmerül a gondolat, jó lenne jegyezgetni. Teszem is, de nem a magam szegényes. hanem a mások hallott, olvasott gondolatait, ami a lelkemben megmarad és rezonál, mint az Úr Szava . . . A mi egyszerű kis életünkben nincs semmi „rendkívüli”. De mégis! Hogy a mindenekeftt édes Úr lehajol hozzánk, mindennap próbálja velünk újra a „kalandot”, vállalja a rizikót. Talán több csend kellene ahhoz, belülről, hogy meghalljuk a csendes Szeretet-hullámot és intenzíven bekapcsolódjunk, az Ő kegyelmével!?

— A mai keresztény, a szerzetes is, sok könyvvel, sok folyóirattal rendelkezik, kellően fel akar készülni minden feladatra, ám Dávid a Seregek Urának nevében győzött. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy akkor hagyjuk az irodalmat, a világot sem, csak néha magamon is tapasztalom: milyen kapzsi is tud lenni az ember ilyen vonatkozásban is. Kicsit félek: a jövő embere már csak olvasni fog, mert annyi minden a kezébe kerül, de elmélkedni nem marad ideje. Nagyon szeretnék olyanokkal találkozni, akik a mai élet követelményei mellett is egyre inkább mélyülnek, elcsendesednek, igazán az Úrra hagyatkoznak, az aktivitás mellett találnak időt Istenrel úgy együtt lenni, mint ahogy a jó barátok is néha kettesben kell, hogy maradjanak.

— A ház kis mindenese vagyok. Mindig akad munka egy ilyen nagy házban. Persze az menne nélkülem is, de hát úgy szeretném segíteni a nagy Egyetemes-séget az én parányinál is kisebb imádságos munkámmal.

— Névnapiján külön Önrét ajánlottam fel a szentmisét, s kértem kegyelmet az apostoli buzgósághoz, s hálát adtam azért, hogy hallgat a Mester indító szavára. Mert a kapott kegyelmeket meg kell köszönni, közre kell működni velük, és nagyon hálásnak kell lenni azért, hogy az Úr elfogad testvéreinek, kegyelme továbbadóinak. En minden erőmet az Úrfelmutatás alatti percekből és a Krisztussal való találkozásból merítem, s beteljesíti akkor, amikor hozzám jön. Ez valóságos megtestesülés, eltölt erővel, szeretettel, s lendítést kapok a további munkára. Hála érte a Szentháromságnak!

+

— Nem emlékszem, közöltem-e új laccímemet? Hiába, öregszem, pedig még nem akarok öreg lenni. (Erre tetszik egy kicsit mosolyogni.) Hát igen, mindenki annyi éves, amennyinek érzi magát. Ha beteg nem lennék, az 50 évesek buzgóságával dolgoznék. A jó Istennél a szándék a fontos.

— Az ideai iskolaévben tőlem is kért az Úr valamit, „amit odaadni nehezemre esett”: a hittanórákat, első áldozási előkészítést, — csak pár kézimunkaórára maradt meg. Fiatalabb testvérnek adtam így helyet — a fő az, hogy az Úr szolgálata a lelkekben tovább menjen, — az eszköz nem fontos. S a házban van elég rejtett munka a számomra is, ebben nincs hiány! Ez is az Ő szolgálata, több lehetőséggel csendes, bensőséges életre Vele, — ez is kegyelem, amiért hálás vagyok.

— Hunya Dániel atya itt mellékelte elmélkedéseit szívesen adnám azok kezébe, akik meg akarják ismerni, hogyan kell gyakorolni vagy megérteni az aszkézist. Azért válok meg e szeretett műtől, mert sajnálnám, ha halálom után (mely 80 év után nincs messze) elégetnék, hisz nincs magyar utánpótlás, legalább itt, a franciáknál. Nem akarok hivatlan tanácsadó lenni, de szeretném felhívni a figyelmet Lisieux-i Kis Terézre is, akinek egész élete apró erénygyakorlat volt, a szeretet tüzétől áthatva Jézus iránt, a bűnösök megtéréseért. Isten kegyelmével legalább kicsinyben utánozhatjuk. Ez tette őt naggyá a jó Isten és az emberek előtt.

— Nagy hála a jó Istennek 50. fogadalmi évemért. Szellemileg, hála az Úrnak, még ez ideig ép vagyok; testileg eléggé megrokkant, de ülve állandóan tevékenyen írok, olvasok, kézimunkázom. Minden fizikai és lelki tevékenységemet a világ összes lelkéért, főként papi és szerzetesi hivatásokért, a Szentatya szándékaiért, világi vezetőkért, szabadságért és a világbékéért ajánlom fel.

+

— Ne haragudjék, hogy ilyen sokáig hallgattam, de nem mozgott a két kezem. Mind a két oldalon bémult, tehát pihenni kellett. Még könyvet sem tudtam tartani a kezemben. Megállt a falat evés közben. Leállt minden funkció. De ez is jó volt a mélyülésre. Ki kell mondani a nagy „Fiat”-ot! S az Isten elfogadja, s kéri a további munkát.

— Két hónapig lázasan feküdtem, meleg borogatásokkal stb., úgyhogy imádkozni is alig tudtam, csak nyögni és jajgatni. De mindent, mindent felajánlottam a rászó-

mulók üdvösségéért. Még mindig betegállományban vagyok, bár a sekrestyében már végezhetek 1-2 órás könnyebb munkát (varrás, elrakódás a szentmise után stb.). Különben még fekdühöm és sétálnom kell. Olyan szép, hogy itt közvetlenül az Úrnak dolgozhatom. Egyedül vigaszom, hogy most több időt szentelhetek Istennek, mint azelőtt. A neheze már mögöttem van, de érzem, hogy soha többé nem leszek teljes munkaerő, csak amolyan ötödik kerék. Erre „Fiat”-ot mondani sokkal több erő és bátorság kell, mint súlyos betegséget végigszenvedni. Csakis Isten tudja, milyen szívesen dolgoztam volna még. De Ő egyszerűen odaszól: „Elég — ne tovább!” Kérem, támogasson imájával gyengeségemben, hogy gondtalanul, mint a gyermek, Isten kezébe vesse magam, teljes bizalommal, hogy Ő mindenkor a mi legjobb Atyánk. Tudom, megadja a szükséges kegyelmet, hogy mindazt elviseljem, amit tőlem kíván. Ő mindig a legjobbat akarja, ha nekünk fáj is.

+

— Itt dolgozom már 8 éve egy állami „pihenőházban”, idős férfiak és nők laknak benne, hatvanon fölül. Az egyik francia nővéremmel együtt ápolom őket, és dolgozom a dolgozó nőkkel együtt. Szeretem a munkámat, boldog vagyok, hogy az Úr-istent szolgálhatom a szegény öregekben és betegekben. Az ápolóaktól kapok néha pénzt jótékonyásra, így míg itt fogok dolgozni, lesz alkalmam Önöknek küldeni egy kis segítséget. — Én mielőtt katolikus lettem volna, már kezdtem imádkozni a papokért. Legkedvesebb imám a Miatyánk és Udvözlégy Mária! Drága jó református Anyukámtól tanultam meg hét éves korom előtt. Akkor édesanyám meghalt, de Szűz Mária, édes égi Anyám szeretete megmaradt és megmarad a szívemben örökre. Imádkozunk egymásért, hogy mindig közelebb jussunk Istenhez.

— Szombathelyi vagyok, 1933-ban jöttem ide Salvvert-ba (Franciaország), és több fiókházban működtem, konyhát vezettem. Többek között voltam a poitiers-i nagyszemináriumban 8 évig. 1970-ben visszajöttem, és most itt gondozom az öregeket, akik idejöttek befejezni életüket. Nyáron van sok nyaraló is, ezen felül vannak fiú- és lányiskoláink, árvaházunk. Kb. 300-an vagyunk, szép kis család. A házunk nagyon szép helyen van, van hozzá birtok, egy kis erdő, rét, egy nagy folyó. Volt nálunk már 9 magyar pap.

— Már tíz éve, hogy itt vagyok Ausztráliában. Hat évig Brisbane-ben gyermekkórházban dolgoztam, mint ápolónővér, most meg itt Sydneyben az öregotthonban ápolom a betegeket. 300 öreg néni van itt velünk, akiknek gondját viseljük. Heten vagyunk itt nővérek, a többi mind világi személyzet. Sok a tennivaló itt, csak a munkás kevés.

+

Már régen készülök életjelt adni magunkról a nagy libanoni zivatar után, és elmondani, milyen nagy kegyelme a jó Istennek, hogy életben tartott a sok veszedelem között. Az első háborús hónapokban a múlt év végén csak messziről láttuk és hallottuk Bejrút bombázását, de ez év kezdetén ránk került a sor, mert a haro kiterjedt az egész országra, a hegyek között is. A mi kis városkánk, Kahále, az autószeráda mentén fekszik, amely egyetlen nagy autót Bejrút és Damaszkusz között. Elárasztották ágyúkkal, így mi igen veszélyes helyzetbe kerültünk. Elsőnek a mi intézetünk kapott éjjel egy óriási 155-ös bombát. Átfúrta a falakat, három nagy iskolatermet. Mi pár méterre aludtunk a földalatti folyosón. Itt volt elszállásolva két nappal azelőtt 50 család, olyan biztos menhelynek látszott. De hála Istennek másutt találtak helyet, különben ki tudja, hány áldozat lett volna. Fullasztó gáz árasztotta el az egész házat, a vízcsövek elöntötték a helyiségeket, a robbanások süvöltése borzalmas volt. Amint egy kis csend lett, kis kizitáskáinkkal otthagytuk a házat, és egy katonautót találva, nagy veszélyek között a német nővérek kórházáig jutottunk. Pár nap múlva a kármelita atyák segítségével egy kis üres villát adtak a rendelkezésünkre Bejrút egy másik oldalán, ahol csend volt és maradt egész mostanáig. Ott éltünk át négy hónapot, mint a remeték. Mellettünk volt egy maro-

nita rend noviciátusa, ahol biztosítva volt a szentmise, és mi munkát találtunk a sekrestye megújításával, a noviciusok ruháinak rendben tartásával. Mindenki nagyon jó volt hozzánk. Már készülünk, hogy valahogy átjussunk a határon és elérjük Damaszkuszt, amikor a jó nuncius úr személyesen jött el és megtiltotta, hogy elmozduljunk, mert minden úton állandóan lövöldöztek. Persze hazamenésről még most is lehetetlen beszélni, mert a ház lakhatatlan lett, távollétünkben kaszárnyává, fegyvertárrá; amit csak lehetett, kiraboltak, ablakok, ajtók nem léteznek stb. De a jó Isten nekünk mindenütt nyit lakást, — hanem az a sok menekült, tető és kenyér nélkül, ezen a kemény télen . . . Mikor végre megnyílt egy új út, rengeteg menekülttel egy napi veszélyes utazás után Damaszkuszba értünk, és július vége óta itt vagyunk. Most itt segítünk, Etelka nővér a kórházban, én meg az iskolában. Több-ször voltak magyar betegek is, akiknek segíthetünk.

+

Az 1933/34-es évben itt Belgiumban egy trappista apát új szerzetescsaládot alapított olyanoknak, akik szeretnék a trappista életet, de egészségük folytán nem bírják. Neve lett „Bernardines Réparatrices”, engesztelő Bernát-nővérek. A regula ugyanaz, mint a Trappe-ban, bizonyos eltéréssel. Hetenkint háromszor szabad húst enni, 8 óra alvás, naponta egy óras beszélgetés, ami alatt varrunk, zöldséget tisztítunk stb. Nálunk kezdettől fogva nem volt „rács”, ez is újítás volt. Lelkigyakorlatos házunk is volt St. Gérard-ban, amit teljesen mi láttunk el, személyzetet nem szabad tartani. Ezt most be kellett csukni 40 év után, utánpótlás hiányában. Pedig jó nevű és jól menő ház volt. Tíz nővér tartotta fenn. Az asszumpcionista atyák vették meg, és most ők folytatják a lelkigyakorlatokat. Alapításunk idejében sok magyar jött ki dolgozni Belgiumba. Hárman ide jelentkeztek. A három angyal nevét kapták: Gábrriel, Ráfael és Mihály. Csak Gabriella nővér tartott ki, a másik kettő elment. 1937-ben hazaengedték látogatóba szüleikhez. Ott ismerkedett meg vele Erzsébet nővér, az én édes testvérem, aki abban az időben még csak 15 és fél éves volt. Szüleink nagyon nehezen, de mégis megengedték, hogy elmenjen a messiá ismeret-lenbe. 1939-ben az apátnőjével (aki akkor Magyarországon szeretett volna alapítani egy házat) hazajött pár napra. Ekkor ismerkedett meg vele 13 és fél éves korában a mostani Ágnes nővér. Mivel a szülők beleegyeztek, az apátnő magával hozta. Mint-hogy pedig én is zárdába akartam lépni, természetesen tartottam, hogy oda menjek, ahol a nővérkém van. Erre 1947-ben került sor. Kérkezésem után másfél hónapra töltöttem be a huszadik évemet. Most négyen vagyunk itt magyarok.

+

En magyar vagyok. Mind a két szülőm Magyarországon született, és az anyanyelvem magyar volt, de apám német származású. A külügyminisztériumban volt hivatalnok, és 1914-ben Bécsbe helyezték. Mi hárman gyerekek ott az iskolában németül tanultunk. Most már csaknem 50 éve Dél-Afrikában vagyok mint domonkos szerzetesnő. Érték magyarul, de sokáig tart, míg egy magyar levelet összeállítok, azért írok németül. (Amit mi itt lefordítottunk. Szerk.) Még mindennap 8-tól du. 1/2 3-ig tanítok Kwa-Ihemában, Springs egyik négernegyedében. Ott a mi szerzetünkbeli fekete domonkos nővéreknek van kolostoruk. Egy atya visz autón a 10 km-re lévő iskolába. Nálunk is nagy a nővérhány, sok „fehér” iskolát be kellett csuknunk, mert nincs tanerőnk.

Október 23-án ünnepeltem szerzetesi aranyjubiläumomat. Három pap koncelebrált a szentmisén. Utána ünnepi ebéd volt az iskolateremben. Három fekete tanítónő egy kis hangversenyt adott, azok mind született színjátékosok és énekesek. A fekete nővérek az iskolámban pénzt gyűjtöttek a gyerekek közt és azon ajándékokat vettek: egy esőkabátot, egy kis ernyőt és egy fehér kárdigánt hideg napokra. Igazán kedves volt tőlük. En majd édességet osztok nekik.

Mindennap tanulok magyarul, mert az anyanyelvemet minden áron meg akarom újból tanulni. Remélem, a következő leveletem már magyarul írhatom. (Várjuk!)